

OTTO WITT
EN TUSENÅRIG
HEMLIGHET

OTTO WITT
**EN TUSENÅRIG
HEMLIGHET**

 SAGA
EGMONT

Otto witt

En tusenårig hemlighet

Saga

En tusenårig hemlighet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1914, 2018 Otto Witt och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711791172

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

ÅR 1200

Kap. I.

Getabocken.

I hjärtat av Dalarne, runt omkring Runn, Tisken, Varpan, Vällan och andra sjöar och över det ställe, där nu staden Falun ligger, bredde sig i forna dagar mäktiga skogar. De gamla furorna och granarna stodo stolta, väderbitna och skäggiga tätt vid varandras sida, endast här och där blandade med vita björkstammar.

En sommarafton för mycket, mycket länge sedan — det var året 1200 — låg solen lysande över skogen och speglade sig i ett av de små tjärnen, numera benämnt Ingarfsdammen.

Naturen var stilla och tyst; vinden slumrade.

Då ljud det toner; en näverlurs låt svepte fram mellan träden.

— La, la, la, i, ho, sjöng luren.

Så tystnade den; det var, som väntade den på svar.

Men intet kom.

— La, la, la, i, ho, sjöng den om och om igen.

Men lika tyst låg skogen.

Och solen sjönk.

Fram på gläntan mellan stammarne trädde en ung vallaregosse, en ståtlig, kärnfrisk mas.

Han gick över den gräsbevuxna skogsöppningen och försvann mellan träden på dess andra sida.

Snart nådde han en ny glesning och genom det tunna dimdoket över ängarne varsnade han stugan, till vilken han ämnade sig.

Utanför, på en bänk, satt en ung, vacker flicka.

— Godkväll, Anna, hälsade gossen och såg med välbehag på hennes rika, bruna hår och de klara, blåa ögonen, i vilka den nytända aftonstjärnan speglade sig.

— Godkväll igen, Lars, svarade hon. Sitt ned.

Så sutto de länge utan att mäla ett ord.

Lars hade i lång tid haft ett gott öga till den fagra Anna. Han var själv endast vallaregosse hos finnen från Thorsång, som hade sina fäboddar i närheten av Gamlaberget — och flickan vid hans sida var dotter till en rik bonde på en av Runns största öar. Denne ägde också säterstugor i trakten, och så kom det sig, att de bägge unga, som uppehöll sig i Gamlabergsskogarne den sommaren, lärde att känna varandra.

Anna visade ej ynglingen sina känslor och tycken; kom det någon gång kärlek på tal emellan dem, slog hon bort det med ett eller annat skämt. Dessutom hörde det till skick och bruk, att en rik bondflicka, även om hon besvarade en vallaregosses kärlek, måste visa sig litet stram och svår att fånga.

Den ljusa natten sänkte sig över skogen. Lars blev vek till sinnes; han såg hur dimman tätnade på ängen och hur den formade sig i de skönaste älvagestalter.

— Det är grant om natten, sade han.

— Ja, medgav Anna.

— Jag tror, vi få regn i morgon, fortsatte Lars.

— Det ser så ut, svarade flickan och såg mot väster, där ännu ett svagt skimmer i rött vilade på molnen. Himlen är röd — röd som din husbondes skägg, tillade hon retfullt.

— Jämt skall du draga fram med min »husbonde», tyckte Lars förargad. Jag vet ju en gång för alla, att jag är endast en vallgosse och du rikebondens dotter.

— Jo, jo, men san, du, det är jag.

— Anna! Du vet, hur jag älskar dig. Högt och varmt. Säg, säg vill du ej ändå ha den fattige vallaren?

Flickan svarade intet.

— Du svarar ej. Nåväl — jag svär vid min husbondes skägg, att jag skall vinna dig.

— Ha, ha, skrattade flickan, när getabocken din blir röd som din husbondes skägg — då blir jag din — pytt fick du!

Och hon skrattade igen.

Lars gick bort sorgsen.

Under natten samlade sig molnen, och dagen därpå bröt ett häftigt åskväder lös. Blixtarne skuro luften kors och tvärs och dånande åskskrällar skakade bergen. En ljungeld slog ned, träffande en skyrest fusa icke långt från sätrarne, och en skogseld uppstod. Lyckligtvis släcktes den snart av det stritt fallande regnet, men å en stor yta av skogen hade träden brunnit ned till roten. Själva mossan hade också fattat eld.

Några dagar efter denna tilldragelse träffades Lars och Anna ånyo i skogen.

De gingo tillsammans bort till det ställe, där skogselden härjat.

— Husbond' din har tur, sade kullan, det här är hans ägor och nu får han svedjeland utan arbete.

— Å, svarade Lars, det blir nog i min rygg det svider mest, när vi skola bryta upp stubbarna.

Rätt som de bägge stodo där och dryftade saken, var det, som hade vallaregossens fänad blivit galen. Getterna varseblevo den nya öppningen mellan träden; de rusade fram med vilda hopp och krumbukter och värst var den stora getabocken. Den satte hornen i marken, bökade och frustade, och just när den började att bräcka och bända på en av de brända stubbarne, sade Lars:

— Ser du, Anna, vilken mäktig man jag är. Mina djur lyda mina tankar och hjälpa mig. Nu måste du bli min.